



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a JUDr. Terezy Matuškové, v právní věci

žalobce: **Josef Čurda, IČO: 14678381**
sídlem Mladoňovice 80, 675 32 Třebelovice
zastoupený advokátem JUDr. Alešem Vackem
sídlem Tylova 242, 393 01 Pelhřimov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2024, č. j. 38588/24/5100-10612-712342,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V projednávané věci se soud zabýval porušením rozpočtové kázně ze strany žalobce, a s tím souvisejícím odvodem.

2. Na základě rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 25. 10. 2017, č. j. MPO 67834/17/61400, ve znění dodatku č. 1 ze dne 29. 5. 2018 a dodatku č. 2 ze dne 5. 8. 2018 (společně dále jako „rozhodnutí“), byly žalobci Ministerstvem průmyslu a obchodu („poskytovatel“) poskytnuty finanční prostředky ve výši 3 096 000 Kč na realizaci projektu „Rozšíření výroby TRUHLÁŘSTVÍ Josef Čurda & syn“. Poskytovatel však zjistil porušení podmínky „změna tržeb příjemce v souvislosti s podporou“ uvedené v hl. II. čl. I bodu 6 rozhodnutí, a dne 21. 4. 2023 vyzval žalobce k vrácení 50 % z poskytnuté částky. Jelikož žalobce nereagoval, zaslal poskytovatel Finančnímu úřadu pro Kraj Vysočina („správce daně“) podnět na porušení rozpočtové kázně.
3. Správce daně u žalobce zahájil daňovou kontrolu za účelem zjištění rozhodných skutečností pro správné zjištění a případné stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně dle zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla). Na základě výsledku daňové kontroly dospěl k závěru, že v důsledku postupu žalobce byla porušena podmínka stanovená v hl. II čl. I bodu 6 rozhodnutí, která žalobci ukládala povinnost ve sledovaném období, tj. 18. 12. 2020 – 17. 12. 2021, navýšit k datu 17. 12. 2021 tržby z prodeje výrobků a služeb o 10 % oproti období roku 2015. Žalobce tak však neučinil, a naopak došlo k jejich snížení. Správce daně proto vydal dne 16. 7. 2024 platební výměr, č. j. 1098691/24/2900-31472-708082 („platební výměr“), kterým vyměřil žalobci odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 619 200 Kč.
4. Proti tomuto platebnímu výměru podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 12. 2024, č. j. 38588/24/5100-10612-712342 („napadené rozhodnutí“), zamítl a platební výměr potvrdil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

5. Žalobce namítal, že je platební výměr nepřezkoumatelný, a tudíž nezákonný. Platební výměr neobsahuje informaci o tom, jakých tržeb měl žalobce dosáhnout, jakých dosáhl, neobsahuje žádnou správní úvahu, proč nebylo přistoupeno ke snížení odvodu. Pouhý odkaz na zprávu o daňové kontrole je nedostatečný. Je-li někomu ukládána povinnost, musí z jedné a téže listiny vyplývat i přesné a konkrétní důvody, proč se tak stalo.
6. Doba, po které byl odvod stanoven, je zcela nepřiměřená, jelikož správní orgány nechaly situaci roky bez povšimnutí. Žalobce se po uplynutí přiměřené doby jednoho roku domníval, že je vše v pořádku, a s finančními prostředky již naložil dle vlastního uvážení. Napadené rozhodnutí jej dostává do bezvýchodné situace, neboť je pro něj zaplacení odvodu likvidační. Tuto skutečnost správní orgány nijak nereflektovaly.
7. Výše odvodu přitom nesmí vést k ekonomické likvidaci. V kontrolované době došlo z důvodu pandemie k výraznému poklesu zakázek, a žalobce tak přišel o značnou část tržeb. Následky pandemie žalobce pociťuje dodnes. Tuto skutečnost správní orgány nezohlednily. Závažnost pandemie je přitom tak velká, že převyšuje tu skutečnost, že žalobce nepožádal o změnu podmínek rozhodnutí. Bylo proto třeba odvod minimálně významně snížit. Správní orgány navíc výši odvodu stanovily striktně podle výpočtu v rozhodnutí a nezohlednily konkrétní okolnosti případu.
8. Žalobce trpí roztroušenou sklerózou, v důsledku níž je omezen v pohybu, což jej limituje také v podnikání. I tuto skutečnost je třeba vzít v úvahu.
9. Žalobce na základě výše uvedeného navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žaloba je dle žalovaného spíše obecná, deklarující nezákonnost a nepřezkoumatelnost bez jasného uvedení důvodů či důkazních prostředků, pouze opakující argumentaci uvedenou v odvolání. Žalovaný proto setrval na svém právním názoru a odkázal na napadené rozhodnutí.
11. Správce daně prováděl v rámci kontroly velmi rozsáhlé dokazování za účelem zjištění, zda byl naplněn stanovený závazný indikátor. Žalobce se mýlí, pokud považuje odkaz na zprávu o daňové kontrole za nedostatečný způsob odůvodnění platebního výměru. Tento postup vyplývá ze zákona i komentářové literatury.
12. Objektivní lhůta pro vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně a penále činí 10 let od 1. ledna následujícího roku po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně. Považuje-li tedy žalobce za přiměřenou dobu jednoho roku, je jeho námitka nedůvodná.
13. Za naplnění podmínek dotace odpovídá bez výjimky žalobce jako její příjemce. Žalovaný odvod stanovil ve správné výši a v souladu s principem proporcionality. Zabýval se přitom okolnostmi hovořícími ve prospěch i neprospěch žalobce, i pandemií COVID-19.
14. Odvod za porušení rozpočtové kázně není sankcí, zohlednit lze proto jen závažnost nedodržení povinností. Žalobce měl možnost využít institutu prominutí odvodu, který je právě k posouzení individuálních okolností určen.
15. Žalovaný proto trvá na tom, že jeho postup byl souladný se zákonem a navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci

16. Žaloba není důvodná.
17. K nápravě vad platebního výměru slouží primárně odvolací řízení, v rámci kterého má odvolací orgán, tedy žalovaný, nejen vypořádat odvolací námitky, ale také zhojit případné nedostatky prvostupňového rozhodnutí. Soud následně obě správní rozhodnutí posuzuje jako jeden celek a až v případě, že ani žalovaný nezákonnost či nepřezkoumatelnost platebního výměru nezhojil, přistoupí ke zrušení správního rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost je přitom jednou z nejzávažnějších vad, kterou může být rozhodnutí zatíženo. Jde o objektivní překážku, která znemožňuje věcný přezkum napadeného rozhodnutí, tj. zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, nebo rozsudky ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, nebo ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).
18. Žalobce pak v nynější věci spatřoval nepřezkoumatelnost platebního výměru ve skutečnosti, že platební výměr neobsahoval sám o sobě detailní odůvodnění, ale pouze odkaz na zprávu o daňové kontrole. Obecně platí, že správce daně podle § 102 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v odůvodnění uvede důvody výroku nebo výroků rozhodnutí a informaci o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami uplatněnými příjemcem rozhodnutí (odst. 3). V odůvodnění rozhodnutí, které bylo vydáno na základě dokazování, správce daně dále uvede, které skutečnosti má za prokázané, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jak věc posoudil po právní stránce (odst. 4).

19. Podle § 102 odst. 2 daňového řádu však zákon může stanovit situace, kdy rozhodnutí odůvodnění obsahovat nemusí. Takovým případem je např. § 147 odst. 3 daňového řádu, podle kterého platí, že dojde-li ke stanovení daně výlučně na základě výsledku daňové kontroly, považuje se za odůvodnění zpráva o daňové kontrole. Zpráva o daňové kontrole pak sama o sobě musí podle § 88a odst. 2 obsahovat odkaz na oznámení o zahájení daňové kontroly, popřípadě oznámení o změně rozsahu daňové kontroly, konečný výsledek kontrolního zjištění, včetně hodnocení zjištěných důkazů a stanoviska správce daně k vyjádření daňového subjektu k výsledku dosavadního kontrolního zjištění. A je-li zpráva o daňové kontrole zároveň dle § 147 odst. 3 daňového řádu odůvodněním platebního výměru, musí její odůvodnění odpovídat také požadavkům kladeným na odůvodnění rozhodnutí ve smyslu § 102 odst. 3 a 4 daňového řádu.
20. Jelikož v nynější věci došlo ke stanovení odvodu výlučně na základě daňové kontroly, ke které byl správce daně povinen vydat také zprávu o daňové kontrole, nebylo třeba platební výměr detailně odůvodňovat. Postačilo, že součástí rozhodnutí o stanovení daně byl odkaz na zprávu o daňové kontrole. V nynější věci vydaná zpráva o daňové kontrole ze dne 15. 7. 2024 pak požadavkům kladeným na odůvodnění rozhodnutí ve smyslu § 102 odst. 3 a 4 daňového řádu plně vyhovuje. Je z ní zřejmé, z jakých důkazních prostředků správce daně vycházel, jaké skutečnosti z nich vyvodil, a které skutečnosti považoval za rozhodné. Zpráva o daňové kontrole je proto plně přezkoumatelná, a tudíž je přezkoumatelný i platební výměr.
21. Smyslem odůvodnění rozhodnutí je zejména to, aby se žalobce mohl seznámit s důvody, pro které bylo vydáno, což předmětná zpráva o daňové kontrole splňuje bez dalšího. Požadavek, aby správce daně totéž odůvodnění přepisoval také do platebního výměru, je tak přehnaně formalistický a nadbytečný. Skutečnost, že si žalobce nemohl odůvodnění přečíst z jedné a téže listiny, ačkoliv se se zprávou o daňové kontrole prokazatelně seznámil, nemohla žádným způsobem porušit jeho právo na spravedlivý proces.
22. Důvodná nebyla ani námitka žalobce, že po uplynutí přiměřené doby v řádu jednoho roku již správní orgány neměly žádný odvod vyměřovat. Podle poslední věty § 44a odst. 11 rozpočtových pravidel lze totiž odvod a penále vyměřit do 10 let od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně.
23. Předmětná dotace byla poskytnuta ze strukturálních fondů, tedy z rozpočtu Evropské unie („EU“), bylo proto potřeba zohlednit také evropskou úpravu. Předpisem, který pro účely ochrany unijních finančních zájmů stanovuje obecná pravidla týkající se kontrol, správních opatření a sankcí postihujících nesrovnalosti, je nařízení Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 ze dne 18. 12. 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství (dále „nařízení č. 2988/95“). Nesrovnalostí ve smyslu tohoto nařízení se rozumí jakékoli porušení právního předpisu Společenství (EU) vyplývající z jednání nebo opomenutí hospodářského subjektu, v důsledku kterého je nebo by mohl být poškozen souhrnný rozpočet Společenství nebo rozpočty Společenstvím spravované, a to buď snížením nebo ztrátou příjmů z vlastních zdrojů vybíraných přímo ve prospěch Společenství, nebo formou neoprávněného výdaje (odst. 2 téhož článku). Nesplnil-li tedy hospodářský subjekt podmínky dotace poskytnuté (i jen částečně) z unijních zdrojů, jedná se o neoprávněný výdaj, a tudíž nesrovnalost ve smyslu nařízení č. 2988/95. Úprava prekluzivních lhůt je obsažena v čl. 3, podle jehož odst. 1 činí promlčecí doba pro zahájení stíhání čtyři roky od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti uvedené v čl. 1 odst. 1. Odvětvové předpisy mohou stanovit i kratší lhůtu, která však nesmí být kratší než tři roky. Podle čl. 3 odst. 3 si však členské státy ponechávají možnost

uplatňovat delší lhůtu, než která je uvedena v odstavci 1 nebo odstavci 2. Z vnitrostátní ani z evropské úpravy tak žádná jednoletá lhůta pro vyměření odvodu za porušení podmínek dotace nevyplývá. Jak plyne z nařízení č. 2988/95, lhůta nikdy nesmí být kratší než tříletá, vnitrostátní úprava stanovuje lhůtu pro vyměření odvodu dokonce desetiletou.

24. Krajský soud nepřehlédl, že Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru Evropské unie („SDEU“) usnesením ze dne 31. 7. 2024, č. j. 10 Afs 82/2024-52, několik předběžných otázek, které se týkají možnosti prodloužit promlčecí (prekluzivní) lhůtu tak, jak to učinil český zákonodárce v rozpočtových pravidlech. Jedna z otázek zní, zda nařízení č. 2988/95 umožňuje členskému státu stanovit delší lhůtu pro rozhodnutí ve věci, než která vyplývá z čl. 3 odst. 1 pododstavce čtvrtého nařízení, aniž by současně výslovně stanovila také samostatnou lhůtu pro zahájení řízení; a zda lze jako počátek lhůty pro vydání rozhodnutí určit (namísto okamžiku, kdy k nesrovnalosti došlo) první den následujícího kalendářního roku. Soud však nevyčkával rozhodnutí SDEU, neboť v nyní posuzovaném případě žádná se shora uvedených lhůt marně neuplynula. I pokud by tedy odpověď SDEU byla záporná, na otázku prekluze práva uložit žalobci odvod za porušení rozpočtové kázně by to nemělo vliv.
25. Ze spisového materiálu je přitom zřejmé, že projekt byl ukončen dne 17. 12. 2018. Žalobce se zavázal zvýšit v termínu 12 měsíců od data ukončení projektu nárůst tržeb o 10 % oproti hodnotě vykázané v posledním roce před podáním žádosti, tj. roce 2015, a tuto hodnotu udržet po celou dobu udržitelnosti projektu, tj. 5 let od poslední přijaté platby podpory (dne 18. 3. 2019). Žalobce byl tedy povinen ke dni 17. 12. 2019 vykázat nárůst tržeb o 10 %, a tento nárůst udržet až do března 2024. Tuto povinnost měl proto i v kontrolovaném období třetího roku udržitelnosti projektu, od 18. 12. 2020 do 17. 12. 2021. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 12. 2024, tedy cca po třech letech od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně, (1. 1. 2022), tudíž v zákonné lhůtě podle rozpočtových pravidel.
26. Ke vzniku nesrovnalosti ve smyslu nařízení č. 2988/95 došlo ke dni 17. 12. 2019, kdy žalobce svou povinnost poprvé porušil. Dle čl. 3 odst. 1 druhého pododstavce tohoto nařízení však v případě pokračujících nebo opakovaných nesrovnalostí běží promlčecí doba ode dne, ke kterému nesrovnalost skončila. Jelikož žalobce měl povinnost vykázat stanovený nárůst tržeb naposledy za měsíc březen 2024, nesrovnalost skončila ke dni 31. 3. 2024. Teprve od tohoto okamžiku mohla začít plynout čtyřletá promlčecí lhůta pro zahájení řízení a osmiletá lhůta pro uložení příslušného opatření (zde odvodu za porušení rozpočtové kázně) ve smyslu čl. 3 odst. 1 prvního a čtvrtého pododstavce nařízení č. 2988/95. Lhůta pro zahájení řízení by tak uplynula až dnem 31. 3. 2028 a lhůta pro uložení odvodu dnem 31. 3. 2032. Žalobce se proto nemohl domnívat, že již mohl s finančními prostředky naložit dle vlastního uvážení.
27. Soud konečně považoval za nedůvodné také námitky proti výši vyměřeného odvodu. Při stanovení výše odvodu je třeba zvažovat všechny podstatné okolnosti konkrétního porušení rozpočtové kázně a vycházet z principu přiměřenosti, tedy rozumného poměru mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předepsaného odvodu. Pokud tedy okolnosti konkrétního případu vyvolávají otázku ohledně závažnosti porušení dané povinnosti, musí správce daně zvážit, zda je důvod k odvodu v plné výši čerpaných či poskytnutých prostředků státního rozpočtu, či pouze k odvodu odpovídajícímu závažnosti a významu porušení povinnosti (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33).

28. Odvod za porušení rozpočtové kázně byl žalobci vyměřen na základě hlavy II., čl. I., bodu 6 rozhodnutí, v němž poskytovatel vymezil postih za nesplnění příslušné podmínky nárůstu tržeb. Postih stanovil ve formě pevného procenta z celkové výše proplacené dotace, v návaznosti na úroveň splnění, resp. nesplnění požadovaného nárůstu tržeb. Jelikož žalobce cílovou podmínku splnil z 0 %, neboť tržby nezvýšil, ale naopak došlo k jejich snížení, mělo být dle rozhodnutí přistoupeno k odvodu ve výši 30 %.
29. Správce daně i žalovaný se ve zprávě o daňové kontrole i napadeném rozhodnutí zabývali přiměřeností poskytovatelem stanoveného odvodu. Dospěli k závěru, že poskytovatel již v jednotlivých procentuálních sazbách vyjádřil závažnost porušení rozpočtové kázně i vliv na dodržení účelu dotace. Žalovaný pak zhodnotil okolnosti hovořící ve prospěch (pandemie) i neprospěch žalobce (pasivita žalobce, nepodání žádosti o změnu i přes výzvu poskytovatele), a dospěl k závěru, že nebyl důvod se od poskytovatelem stanové sazby odchýlit. Ve prospěch žalobce správní orgány zohlednily také skutečnost, že byl žalobci za nesplnění stanovené podmínky již jeden odvod ve výši 10 % vyměřen, a vyčíslil z toho důvodu odvod pouze ve výši zbývajících 20 % z celkové výše proplacené dotace.
30. Nelze proto přisvědčit námitce žalobce, že správní orgány nezohlednily okolnosti případu. Správní orgány se naopak podrobně zabývaly jak vlivem koronavirové pandemie, tak tím, že žalobce nepožádal o změnu rozhodnutí, i když byl na tuto možnost výslovně upozorněn (str. 25-26 zprávy o daňové kontrole, body 24 až 30 napadeného rozhodnutí). Soud se s jejich hodnocením ztotožnil, a shledal vyměření odvodu dle pevných procent vymezených v rozhodnutí přiměřeným. Žalobce vůči posouzení typové závažnosti svého pochybení nic konkrétního nenamítá. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je pak třeba považovat výši odvodu, vyměřenou v souladu se sazbami stanovenými poskytovatelem kazuisticky v rozhodnutí (či smlouvě) o poskytnutí dotace, zásadně za přiměřenou (srov. rozsudky ze dne 7. 7. 2023, č. j. 10 Afs 271/2021-36, a ze dne 26. 7. 2023, č. j. 6 Afs 135/2022-27, ze dne 5. 3. 2024, č. j. 6 Afs 4/2023-80 a č. j. 6 Afs 23/2023-81, ze dne 31. 5. 2024, č. j. 3 Afs 300/2022-44, a ze dne 30. 4. 2025, č. j. 1 Afs 331/2024-34). Ani po zohlednění všech shora uvedených specifických okolností daného případu neshledal soud odvod uložený v souladu s rozhodnutím poskytovatele dotace neproporcionálním. Jak správně uvedl žalovaný, je to žalobce, kdo souhlasil s podmínkami poskytnutí dotace vymezenými v rozhodnutí, a kdo byl povinen je dodržovat. Pokud tedy žalobce nebyl schopen plnit vymezené podmínky, měl se aktivně zajímat o možnost změny či zmírnění stanovených podmínek. Žalobce ostatně nerozporuje, že mu poskytovatel tuto změnu nejen umožnil, ale také jej o možnostech zmírnění dopadů pandemie aktivně informoval. Zůstal-li žalobce pasivní a žádost o změnu podmínek nepodal, lze tento přístup přičítat pouze k jeho tíži. A jelikož žalobce prokazatelně nesplnil podmínky rozhodnutí, k jejichž splnění se zavázal, bylo na místě vyměřit mu odvod za porušení rozpočtové kázně.
31. Odvod za porušení rozpočtové kázně není sankcí trestní povahy (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014-46, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 54/2013-36). Jeho účelem je vrátit neoprávněně čerpané prostředky zpět do veřejného fondu, z něhož byly poskytnuty. Žalovaný proto mohl zohlednit pouze závažnost nedodržení povinností příjemce dotace a míru naplnění účelu poskytnuté dotace. S ohledem na účel odvodu za porušení rozpočtové kázně by tak měl být za stejná a stejně závažná pochybení příjemce dotace určen odvod ve stejném poměru k dotčené částce dotace u jakéhokoliv příjemce. Majetkové poměry příjemce dotace proto nelze zohledňovat, ty jsou ve vztahu ke

sledovanému cíli irelevantní (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 Afs 246/2018-32).

32. Žalobcem tvrzený likvidační charakter odvodu či vliv jeho nemoci tak nelze zohlednit v nynějším řízení o porušení rozpočtové kázně. K uplatnění těchto námitek má žalobce prostor v rámci navazujících řízení, jelikož k posouzení majetkového dopadu odvodu slouží právní nástroje jako posečkání dle daňového řádu nebo institut prominutí dle zákona o rozpočtových pravidlech (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2019, č. j. 2 Afs 364/2017-39). Tuto skutečnost ostatně uvedly ve svých rozhodnutích i správní orgány, neboť žalobce upozornily, že ani jím tvrzený zdravotní stav, ani likvidační účinky nejsou při vyměřování odvodu za porušení rozpočtové kázně posuzovány (str. 26-27 zprávy o daňové kontrole, bod 40 a 41 napadeného rozhodnutí). Námitka je nedůvodná.
33. Žalobce v žalobě navrhoval provedení řady důkazů. Výpisy z účtů za měsíce leden až prosinec 2022 a leden až červenec 2023 soud k důkazu neprováděl, jelikož jsou pro posouzení nynější věci irelevantní (soud neposuzuje likvidační charakter odvodu). Průkaz ZTP a výpisy z účtu z března 2024 a května 2024, jakož i platební výměr, odvolání a napadené rozhodnutí jsou již součástí správního spisu, kterým se ve správním soudnictví dokazování neprovádí. Konečně soud neshledal důvod ani pro provedení důkazu výsledkem žalobce. Účastnický výslech je vyhrazen pro případy, kdy dokazovanou skutečnost nelze prokázat jinak [§ 131 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“)]. Taková situace však nenastala, neboť skutkový stav byl ve věci dostatečně zjištěn a je zřejmý ze správního spisu. Výslech žalobce by proto byl nadbytečný.

V. Závěr a náklady řízení

34. Soud shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

36. Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. října 2025

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu